VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET PIBERNIK PROTIV HRVATSKE

(*Zahtjev br. 75139/01*)

PRESUDA

STRASBOURG

4. ožujka 2004.

Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44. stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Pibernik protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

g. P. LORENZE, *predsjednik,*
g. G. BONELLO,
gđa F. TULKENS
gđa N. VAJIĆ,
g. E. LEVITS
gđa S. BOTOUCHAROVA,
g. A. KOVREL, suci,
i g. S. NIELSEN, *tajnik Odjela*

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 12. veljače 2004. godine,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovom predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br 75139/01) protiv Republike Hrvatske koji je hrvatska državljanka gđa. Zdenka Pibernik ("podnositeljica zahtjeva") podnijela Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Konvencija") dana 5. listopada 2001. godine.

2. Podnositeljicu zahtjeva zastupao je g. R. Radović, odvjetnik iz Zagreba. Hrvatsku je Vladu ("Vlada") zastupala njena zastupnica, gđa Lidija Lukina-Karajković.

3. Podnositeljica zahtjeva je navela kako je produljena nemogućnost ponovnog stupanja u posjed njenog stana u Zagrebu predstavljala povredu njenih prava iz članka 6. stavka 1. i članka 8. Konvencije.

4. Zahtjev je dodijeljen u rad Prvom odjelu Suda (pravilo 52. stavak 1. Poslovnika Suda). U okviru tog Odjela, vijeće koje je trebalo razmotriti predmet (članak 27. stavak 1. Konvencije) bilo je sastavljeno u skladu s pravilom 26. stavkom 1.

5. Odlukom od 4. rujna 2003. godine Sud je zahtjev proglasio djelomično dopuštenim.

6. I podnositeljica zahtjeva i Vlada podnijeli su svaki svoje očitovanje o osnovanosti zahtjeva (pravilo 59. stavak 1.). Nakon konzultacija sa strankama, Vijeće je odlučilo da nije potrebna usmena rasprava o osnovanosti zahtjeva (pravilo 59. stavak 3. *in fine*).

ČINJENICE

7. Podnositeljica zahtjeva je rođena 1965. godine i živi u Zagrebu.

8. Podnositeljica zahtjeva živjela je sa svojim roditeljima u stanu u Zagrebu. Nositelj stanarskog prava nad tim stanom bio je njezin otac. Stan je bio u vlasništvu

Ministarstva obrane. Godine 1991. roditelji su napustili Hrvatsku, a podnositeljica zahtjeva ostala je u stanu sa svojim suprugom i djecom.

9. Dana 25. rujna 1995. godine S.Ž. je provalio u stan i stupio u njegov posjed.

10. Dana 4. listopada 1995. godine podnositeljica zahtjeva podnijela je Općinskom sudu u Zagrebu tužbu protiv S.Ž.-a zbog smetanja posjeda stana.

11. Dana 11. listopada 1997. godine Općinski sud u Zagrebu usvojio je tužbeni zahtjev podnositeljice zahtjeva i naložio S.Ž.-u da se iseli iz stana utvrdivši da on tamo živi bez ikakve pravne osnove.

12. Postupajući povodom žalbe S.Ž.-a, Županijski je sud u Zagrebu 26. siječnja 1999. potvrdio prvostupanjsku odluku.

13. Dana 6. travnja 1999. godine podnositeljica zahtjeva podnijela je Općinskom sudu u Zagrebu ovršni prijedlog.

14. Dana 18. svibnja 1999. godine sud je od podnositeljice zahtjeva zatražio da dostavi odluku na temelju koje je tražila ovrhu s klauzulom pravomoćnosti i ovršnosti (u daljnjem tekstu "klauzula ovršnosti").

15. Dana 21. lipnja 1999. godine punomoćnik podnositeljice zahtjeva obavijestio je sud da sudac koji je vodio građanski postupak odbija staviti klauzulu ovršnosti te da je ovršnom odjelu Općinskog suda u Zagrebu uputio zahtjev da od građanskog odjela istoga suda zatraži spis iz građanskog postupka.

16. Dana 2. studenoga 1999. godine punomoćnik podnositeljice zahtjeva zamolio je sud da ubrza postupak.

17. Dana 3. veljače 2000. godine sud je donio rješenje o ovrsi.

18. Dana 16. veljače 2000. godine ovršenik je podnio žalbu protiv rješenja o ovrsi i zatražio da se ovrha ne izvrši.

19. Dana 17. veljače 2000. godine Ministarstvo obrane Republike Hrvatske, kao treća osoba u postupku, također se žalilo protiv rješenja o ovrsi.

20. Dana 2. ožujka 2000. godine sud je pozvao punomoćnika podnositeljice zahtjeva da se očituje na te žalbe.

21. Dana 13. ožujka 2000. godine Ministarstvo hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata zamolilo je sud da odgodi iseljenje ovršenika dok on ne pronađe alternativni smještaj.

22. Dana 20. ožujka 2000. godine punomoćnik podnositeljice zahtjeva očitovao se na žalbu ovršenika.

23. Dana 19. svibnja 2000. godine sud je pozvao punomoćnika podnositeljice zahtjeva da se očituje na žalbu treće osobe. Sud je svoj zahtjev ponovio 28. lipnja 2000. godine.

24. Dana 29. lipnja 2000. godine punomoćnik podnositeljice zahtjeva dostavio je očitovanje.

25. Dana 3. srpnja 2000. godine sud je odbio prijedlog za odgodu iseljenja.

26. Dana 4. srpnja 2000. godine sud je uputio treću osobu da pokrene poseban postupak radi ukidanja rješenja o ovrsi.

27. Dana 18. srpnja 2000. godine Gradska uprava Zagreb, Područni ured Trnje, priznala je podnositeljici zahtjeva stanarsko pravo.

28. Dana 27. rujna 2000. godine Republika Hrvatska je ponovno predložila odgodu iseljenja jer je pokrenula postupak radi ukidanja rješenja o ovrsi.

29. Dana 28. rujna 2000. godine Ministarstvo hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata zamolilo je sud da odgodi iseljenje.

30. Dana 3. listopada 2000. godine S.Ž. je zamolio sud da odgodi iseljenje navodeći kako je njegovo zdravstveno stanje i zdravstveno stanje njegove supruge teško.

31. Dana 6. listopada 2000., godine kad je sudski izvršitelj pokušao izvršiti rješenje o ovrsi, S.Ž. je zamolio odgodu iseljenja navodeći da su on i njegova supruga lošega zdravstvenog stanja te da će ubrzo dobiti drugi stan. Punomoćnik podnositeljice zahtjeva složio se da se iseljenje odgodi do kraja 2000. godine.

32. Dana 15. siječnja 2001. godine punomoćnik podnositeljice zahtjeva zatražio je od suda da nastavi ovršni postupak.

33. Dana 18. siječnja 2001. godine sud je pozvao podnositeljicu zahtjeva da plati predujam za troškove ovrhe. Dana 13. veljače 2001. godine punomoćnik podnositeljice zahtjeva obavijestio je sud da je ona platila troškove.

34. Dana 25. svibnja 2001. godine punomoćnik podnositeljice zahtjeva zamolio je sud da ubrza postupak.

35. Dana 13. studenoga 2001. godine Ministarstvo hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata zamolilo je sud da odgodi iseljenje.

36. Prema navodima Vlade, kad je sudski izvršitelj dana 14. studenoga 2001. godine pokušao izvršiti rješenje o ovrsi, S.Ž. je zamolio odgodu iseljenja do 1. veljače 2002. godine jer je tog datuma trebao dobiti drugi stan. Punomoćnik podnositeljice zahtjeva, koji je također bio nazočan, složio se s tim zahtjevom.

37. Prema navodima podnositeljice zahtjeva rješenje o ovrsi nije izvršeno jer su S.Ž. i neki branitelji koji su se u to vrijeme nalazili u stanu onemogućili iseljenje.

38. Dana 1. veljače 2002. godine kad je sudski izvršitelj pokušao izvršiti rješenje o ovrsi S.Ž. je ponovno zamolio odgodu ovrhe do 15. travnja 2002. jer se do tog datuma trebao useliti u novi stan. Punomoćnik podnositeljice zahtjeva, koji je također bio nazočan, složio se s time.

39. Dana 18. ožujka 2002. godine S.Ž. je pismeno zatražio odgodu iseljenja. Dana 25. ožujka 2002. sud je od podnositeljice zahtjeva zatražio da se očituje o tom zahtjevu. Dana 5. travnja 2002. punomoćnik podnositeljice zahtjeva usprotivio se tom zahtjevu.

40. Dana 25. travnja 2002. godine sudski izvršitelj pokušao je izvršiti rješenje o ovrsi. Vlada tvrdi kako ono nije izvršeno jer ni podnositeljica zahtjeva ni njezin punomoćnik nisu bili nazočni. Podnositeljica zahtjeva tvrdi kako rješenje o ovrsi nije izvršeno zbog toga što nije osigurana pomoć policije i zbog toga što su u stanu bili nazočni neki branitelji koji su onemogućili iseljenje.

41. Dana 23. srpnja 2002. godine sud je zakazao iseljenje za 17. listopada 2002. godine.

42. Dana 10. rujna 2002. godine podnositeljica zahtjeva je od suda zatražila da osigura barem dva sudska izvršitelja i da zapriječi pristup stanu osobama koje bi mogle onemogućiti iseljenje.

43. Vlada tvrdi kako iseljenje zakazano za 17. listopada 2002. godine nije izvršeno jer podnositeljica zahtjeva i njen punomoćnik nisu bili nazočni.

44. Podnositeljica zahtjeva tvrdi da ona i njen punomoćnik nisu bili nazočni jer sud nije postupio po njenom zahtjevu od 10. rujna 2002. godine.

45. Iseljenje zakazano za 25. veljače 2003. godine nije izvršeno.

46. Iseljenje je izvršeno 21. ožujka 2003.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

47. Podnositeljica zahtjeva prigovorila je da je postupak za iseljenje S.Ž. iz njenog stana koji je pokrenula 4. listopada 1995. godine pred Općinskim sudom u Zagrebu, a koji je

okončan 21. ožujka 2003. godine kad je ponovno stekla posjed stana trajao nerazumno dugo, protivno članku 6. stavku 1. Konvencije čiji mjerodavni dijelovi glase kako slijedi:

> "Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi….svatko ima pravo…da sud…u razumnom roku ispita njegov slučaj"

A. Razdoblje koje treba uzeti u obzir

48. Sud primjećuje da je postupak započeo 4. listopada 1995. godine kad je podnositeljica zahtjeva podnijela tužbu Općinskom sudu u Zagrebu tražeći iseljenje S.Ž. iz svog stana. Međutim, razdoblje koje spada u nadležnost Suda nije započelo tog datuma, već 6. studenog 1997. godine, nakon što je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Hrvatsku (vidi predmet *Horvat v. Croatia*, br. 51585/99, stavak 50., ECHR – 2001-VIII). Postupak je okončan 21. ožujka 2003. godine kad je podnositeljica zahtjeva ponovno stupila u posjed stana. Sud u tom pogledu ponavlja kako se ovrha pravomoćne odluke koju je donio bilo koji sud mora smatrati sastavnim dijelom „suđenja" u svrhu članka 6. (vidi presudu u predmetu *Hornsby v. Greece*, od 19. ožujka 1997. godine, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-II, str. 511., stavak 40.). Postupak je stoga trajao sedam godina, pet mjeseci i sedamnaest dana, od čega razdoblje od pet godina, četiri mjeseca i petnaest dana spada u razdoblje koje Sud treba ispitati.

49. Sud ponavlja da je, u svrhu određivanja razumnosti duljine vremenskog razdoblja o kojem se radi, u obzir potrebno uzeti stanje predmeta na dan 5. studenoga 1997. godine (vidi, među drugim pravnim izvorima, predmet *Styranowski v. Poland*, br. 28616/95, stavak 46., ECHR 1998-VIII). S tim u vezi Sud primjećuje da je u trenutku stupanja Konvencije na snagu u odnosu na Hrvatsku postupak bio trajao dvije godine, jedan mjesec i dva dana.

B. Primjenjivi kriteriji

50. Sud ponavlja da se razumnost duljine postupka mora ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i pozivom na kriterije utvrđene njegovom sudskom praksom, i to osobito složenost predmeta, ponašanje podnositeljice zahtjeva i mjerodavnih vlasti kao i važnost onoga što se za podnositelja zahtjeva dovodi u pitanje u sporu (vidi, između mnogo drugih pravnih izvora, predmet *Frydlender v. France* [GC] , br. 30979/96, stavak 43., ECHR 2000-VII).

C. Tvrdnje stranaka

51. Vlada je tvrdila kako je postupak iseljenja po svojoj naravi bio složen jer su sudski službenici bili suočeni s mnogim preprekama kad su pokušali izvršiti rješenja o ovrsi. Također su primijetili da su u ovom predmetu i S.Ž. i Ministarstvo branitelja Domovinskog rata u nekoliko navrata zatražili odgodu rješenja o ovsi i da su protiv njega podnosili žalbe.

52. Iako je Vlada prihvatila da je dotični postupak bio važan za podnositeljicu zahtjeva, smatraju da taj postupak nije bio hitan.

53. Glede ponašanja podnositeljice zahtjeva, Vlada je navela kako je ona doprinijela duljini postupka jer nije dostavila jedan primjerak presude koju je trebalo ovršiti. Nadalje, svaki puta kad je njezin protivnik zatražio odgodu, podnositeljica zahtjeva se složila s tim zahtjevom. Štoviše, podnositeljica zahtjeva i njezin punomoćnik nisu se pojavili na vanjskom uredovanju zakazanom za 25. travnja 2002. godine.

54. Glede ponašanja domaćih vlasti, Vlada je naglasila da je u postupku pred Općinskim sudom u Zagrebu godišnje oko 200.000 predmeta. S obzirom na takvo radno opterećenje, smatraju da je sud u predmetu podnositeljice zahtjeva postupao s dužnom revnošću.

55. Podnositeljica zahtjeva nije se složila s Vladom i naglasila je da je duljina postupka bila prekomjerna.

D. Ocjena suda

56. Glede složenosti predmeta, Sud prvo primjećuje da je u razdoblju nakon ratifikacije Konvencije od strane Hrvatske predmet po žalbi S.Ž. preispitao Županijski sud u Zagrebu kao žalbeni sud, te da se ostatak postupka ticao ovrhe pravomoćne sudske presude kojom je naloženo iseljenje S.Ž. iz stana podnositeljice zahtjeva. Glede žalbenog postupka, Sud primijećuje da se u postupku zbog smetanja posjeda radilo samo o stvarnom posjedu dotičnog stana i da nije bilo nikakvog stvarnog ili pravnog pitanja koje bi se moglo smatrati složenim. Glede ovršnog postupka, Sud smatra da nije bilo nikakvih posebnih pitanja koje bi trebalo utvrditi tijekom ovršnog postupka i da postupak nije bio složen ni na koji način.

57 . Glede ponašanja domaćih vlasti Sud ne može prihvatiti da bi okolnost na koju se poziva Vlada, kao što je činjenica da su S-Ž. i Ministarstvo branitelja iz Domovinskog rata u nekoliko navrata zatražili odgodu ovrhe i uložili nekoliko žalbi protiv rješenja o ovrsi, ili prekomjerno radno opterećenje Općinskog suda u Zagrebu, bila takve naravi da bi opravdala odgode u izvršenju naloga za iseljenje. U tom pogledu Sud ponavlja kako članak 6. stavak 1. državama ugovornicama nameće dužnosti organizirati svoje sudske sustave na takav način da njihovi sudovi mogu ispuniti svaki od njegovih zahtjeva, uključujući obvezu postupiti u predmetima u razumnom roku (vidi, između mnogih drugih izvora, predmet *Kyrtatos v. Greece*, ECHR-2003…, 22. svibanj 2003., stavak 42.).

58. Nadalje, Sud primjećuje da je Ministarstvo branitelja iz Domovinskog rata 13. ožujka 2000. godine zatražilo da Općinski sud u Zagrebu odgodi izvršenje rješenja o ovrsi. Iako je sud taj zahtjev odbio, on je to učinio tek 3. srpnja 2000. godine čime je izvršenje iseljenja bio odgođeno za razdoblje od oko četiri mjeseca.

59. Glede ponašanja podnositeljice zahtjeva, Sud primjećuje da podnositeljica zahtjeva nije dostavila jedan primjerak presude koju je trebalo ovršiti jer je predsjednik vijeća u građanskom postupku odbio staviti klauzulu pravomoćnosti i ovršnosti na tu odluku, što se, prema mišljenju Suda, ne može uzimati kao argument protiv podnositeljice zahtjeva. Sud nadalje primijećuje da se podnositeljica zahtjeva suglasila da se izvršenje rješenja o ovrsi zakazano za 6. listopada 2000. godine odgodi do kraja 2000. godine. Međutim, takva je suglasnost očigledno bila motivirana očekivanjima podnositeljice zahtjeva da će nezakoniti posjednici njenog stana isprazniti stan svojom voljom što slijedi iz činjenice da je 15. siječnja 2001. godine podnositeljica zahtjeva zatražila od Suda da nastavi postupak. Čak i ako sud

prihvati Vladine navode da se još u dva navrata, tj. 14. studenog 2001. godine i 1. veljače 2002. godine punomoćnik podnositeljice zahtjeva suglasio s odgodom izvršenja rješenja o ovrsi, on je to učinio samo za ograničeno vrijeme. Ove činjenice, zajedno s činjenicom da podnositeljica zahtjeva i njen punomoćnik nisu bili nazočni samo jednom prilikom, 25. travnja 2002. godine, kad je sud zakazao iseljenje S.Ž., ne mogu ni na koji način opravdati trajanje postupka u cjelini.

60. S obzirom na trajanje žalbenog postupka pred Županijskim sudom u Zagrebu, i činjenicu da rješenje o ovrsi nije bilo izvršeno kroz razdoblje od oko četiri godine i da su za tako dugo trajanje postupka odgovorne domaće vlasti, Sud nalazi da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 8. KONVENCIJE

61. Podnositeljica zahtjeva je ustvrdila da je to što nije mogla živjeti u svom stanu više od osam godina povrijedilo njeno pravo na poštivanje njenog doma. Pozvala se na članak 8. Konvencije koji glasi kako slijedi:

> "1. Svatko ima pravo na poštovanje svoga privatnog i obiteljskog života, doma i dopisivanja.
>
> 2. Javna vlast se neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim u skladu sa zakonom i ako je u demokratskom društvu nužno radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira, ili gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprečavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala ili radi zaštite prava i sloboda drugih."

62. Vlada se složila da je dotični stan bio dom podnositeljice zahtjeva. Međutim, tvrdili su kako nije bilo nikakvog miješanja u pravo podnositeljice zahtjeva na poštivanje njenog doma od strane domaćih vlasti. Upravo suprotno, domaći su je sudovi zaštitili utvrdivši njeno pravo na povrat posjeda stana u građanskom postupku i pomogavši joj u povratu posjeda u kontekstu ovršnog postupka.

63. Podnositeljica zahtjeva nije se složila s Vladom.

64. Sud prihvaća tvrdnju Vlade kako okolnosti ovog predmeta ne otkrivanju nikakvo aktivno nastojanje domaćih vlasti koje bi se moglo smatrati miješanjem u pravo podnositeljice zahtjeva na poštivanje njenog doma. Istina je da su domaće vlasti priznale pravo podnositeljice zahtjeva na posjed dotičnog stana i posljedično naložile iseljenje S.Ž. No, sud ponavlja da iako je bitna svrha članka 8. zaštititi pojedince od proizvoljnog miješanja javnih vlasti, to ne znači tek puku obvezu države da se suzdrži od takvog miješanja: uz ovu negativnu obvezu, mogu postojati i pozitivne obveze svojstvene djelotvornom poštivanju prava podnositelja zahtjeva zaštićenih člankom 8. Konvencije (vidi, *mutatis mutandis*, presudu u predmetu *Botta v. Italy*, od 24. veljače 1998. godine, *Reports* 1998-I, str. 422., stavak 33.).

65. Međutim, granice između pozitivnih i negativnih obveza države prema članku 8. nije lako precizno definirati. No, primjenjiva su načela ipak slična. Pri utvrđivanju postoji li ili ne postoji takva obveza, potrebno je uzeti u obzir pravičnu ravnotežu koju treba uspostaviti između općih interesa i interesa pojedinca, a u oba konteksta država uživa određenu slobodu procjene (vidi, na primjer, presudu u predmetu *Nuutinen v. Finland*, od 27. lipnja 2000, *Reports* 2000-VIII, str. 83., stavak 127.).

66. Sud ponavlja da njegova zadaća nije zamijeniti nadležne hrvatske vlasti u određivanju najprimjerenijih načina za ovrhu pravomoćnih domaćih presuda, već mu je zadaća preispitati, na temelju Konvencije, odluke koje su te vlasti donijele u vršenju svoje ovlasti procjene. Sud će stoga ispitati je li Hrvatska, postupajući u predmetu podnositeljice zahtjeva, prekršila svoju pozitivnu obvezu iz članka 8. Konvencije (vidi, *mutatis mutandis*, presudu u predmetu *Handyside v. United Kingdom* od 7. prosinca 1976. godine, Serija A, br. 24, str. 23., stavak 49. i presudu u predmetu *Hokkanen v. Finland*, od 23. rujna 1994. godine, Serija A, br. 299-A, str. 20., stavak 55.).

67. Glede činjenica ovog predmeta, Sud prvo primjećuje da je dotični stan bio dom podnositeljice zahtjeva u kojem je ona živjela prije nego je S.Ž. uselio i tako spriječio podnositeljicu zahtjeva da tamo živi. Sud primjećuje nadalje da je S.Ž. nasilno provalio u stan podnositeljice zahtjeva i da je tamo živio bez ikakvog pravnog osnova, kako su to utvrdili domaći sudovi (vidi stavak 11. u prednjem tekstu).

68. Iako je Općinski sud u Zagrebu priznao pravo podnositeljice zahtjeva da živi u svom domu te naložio iseljenje S.Ž., presuda tog suda nije bila izvršena kroz jako dugo vremensko razdoblje, kako je to utvrđeno u okviru ocjene Suda glede povrede članka 6. stavak 1. Konvencije. Sud je utvrdio da se kašnjenja u izvršenju rješenja o ovrsi mogu u cijelosti pripisati domaćim vlastima (vidi stavke 56.-60. u prednjem tekstu). U ovom je predmetu jedini put kojim je podnositeljica mogla ponovno doći u posjed svog stana bio sudski postupak pred građanskim sudom, budući da su posjednici odbili postupiti po presudi suda kojom je bilo naloženo njihovo iseljenje.

69. Sud primjećuje da je zbog činjenice da presuda Općinskog suda u Zagrebu kojom je naložene iseljenje S.Ž. nije bila izvršena kroz produljeno vremensko razdoblje, podnositeljica zahtjeva bila spriječena živjeti u svom domu kroz razdoblje od više od četiri godine nakon što je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Hrvatsku.

70. Kako je već utvrđeno u okviru ocjene prema članku 6. stavku 1. Konvencije, Sud ne nalazi da su postojale bilo kakve posebne okolnosti koje bi opravdale neizvršenje presude Općinskog suda u Zagrebu kroz tako dugo vremensko razdoblje. Upravo suprotno, očigledno je da država ugovornica nije pokazala da je organizirala svoj pravni sustav na način koji bi spriječio ometanje izvršenja pravomoćnih presuda njenih sudova. Takav propust države ugovornice u ovom je predmetu stvorio ili barem omogućio situaciju u kojoj je podnositeljica zahtjeva bila spriječena uživati svoj dom kroz vrlo dugo vremensko razdoblje. Tako se ne može reći da je država ugovornica ispunila svoju pozitivnu obvezu prema članku 8. Konvencije da podnositeljici zahtjeva osigura poštivanje njenog doma.

Stoga je došlo do povrede članka 8. Konvencije.

IV. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

71. Članak 41. Konvencije predviđa:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

A. Šteta

72. Podnositeljica zahtjeva je tražila 500 njemačkih maraka (DEM) mjesečno od 1. srpnja 1999. godine do 21. ožujka 2003. godine za alternativni smještaj tijekom tog razdoblja te je dostavila ugovor o najmu. Zatražila je i 5.000 EUR za nerazmjerno trajanje postupka i 4.500 EUR za miješanje u njeno pravo na poštivanje njenog doma.

73. Vlada je prigovorila traženim iznosima.

74. Glede zahtjeva podnositeljice zahtjeva za naknadu materijalne štete, Sud prihvaća da je podnositeljica zahtjeva morala plaćati alternativni smještaj te joj s tog naslova dosuđuje 11.250 EUR.

75. Glede nematerijalne štete, Sud prihvaća da je razumno pretpostaviti da je u ovom predmetu podnositeljica zahtjeva trpjela tjeskobu i frustraciju kao rezultat kašnjenja u provođenju naloga za iseljenje za koje je sud utvrdio da ih se može pripisati državi kao i njezine nemogućnosti da uživa poštivanje svog doma. Sud na to ime dosuđuje na pravičnoj osnovi iznos do 5.000 EUR.

B. Troškovi i izdaci

76. Sud primijećuje da podnositeljica nije postavila nikakav zahtjev u tom pogledu. Stoga, s tog naslova ništa ne dosuđuje.

C. Zatezna kamata

77. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke kojoj treba dodati tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 8. Konvencije.

3. *Presuđuje*

(a) da je tužena država podnositeljici zahtjeva dužna isplatiti u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačna u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije slijedeće iznose koje treba preračunati u nacionalnu valutu tužene države prema tečaju važećem na dan namirenja:

(i) 11,250 EUR (jedanaest tisuća, dvjesto i pedeset eura) na ime materijalne štete;
(ii) 5.000 EUR (pet tisuća eura) na ime nematerijalne štete;
(iii) sve poreze koji bi mogli biti razrezani na prednje iznose;

(b) da se od isteka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na naprijed navedene iznose plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda.

4. *Odbacuje* ostatak zahtjeva podnositeljice zahtjeva za pravednu naknadu.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 4. ožujka 2004. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren NIELSEN	Peer LORENZEN
Tajnik	Predsjednik